Z předpisu § 1311 obč. zák. plyne, že ten, kdo z některého důvodu v druhé větě tohoto zákonného ustanovení uvedeného náhodu svým zaviněním přivodil, ručí za každou újmu, která by jinak nebyla nastala. Z tohoto předpisu ale nedá se dovoditi, že touto každou újmou rozuměti jest také újmu osob třetích z náhody prostředně vzešlou, když podle první věty § 1311 obč. zák. především nese následky náhody ten, v jehož jmění neb osobě se náhoda stala. V souzeném případě je touto osobou manželka žalobcova. Újmou z náhody povstalou jest tedy jen újma osoby v prvé větě § 1311 obč. zák. uvedené a nikoli osoby třetí, zde žalobce. Poukaz dovolatelův na rozhodnutí tohoto nejv. soudu č. sb. n. s. 5926 a na rozhodnutí bývalého nejv. soudu víd. č. 4050, 1555 a 1146 Gl. U. nemá významu, poněvadž rozhodnutí ta založena jsou vesměs na jiném skutkovém stavu, než který zde přichází v úvahu.

I § 1311 obč. zák. předpokládá samozřejmě ve všech svých případech, že za škodu činy tam vylíčenými ručí škůdce poškozenému, zde tedy manželce žalobcově a nikoli osobě třetí, která by jednala ve prospěch poškozeného ať jako zmocněnec nebo jednatel bez příkazu (zde žalobce) za následky tohoto jednání.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 17. prosince 1931, č. j. Rv I 1773/30. Dr. Koutník.

K otázce zákonného práva zástavního na invecta et illata.

Prvý soud přikázal dražební výtěžek jednotlivým vymáhajícím věřitelům podle pořadí jejich exekučního práva zástavního, nepřihlédnuv k okolnosti, že vymáhaná pohledávka stěžovatelky per 27.412 Kč s přísl. jest podle přihlášky i dotyčných připojených spisů sporných pohledávkou na dlužné činži z místností stěžovatelkou dlužnici pronajatých, tedy pohledávkou podle § 1101 obč. zák. zákonného práva zástavního požívající, kterážto pohledávka byla také stěžovatelkou přihlášena k uspokojení v pořadí přednostním.

Rekursní soud ke stížnosti této vymáhající věřitelky změnil napadené usnesení rozvrhové v ten smysl, že celý výtěžek dražební přikázal stěžovatelce, poukázav na obsah § 1101 ob. z. obč., dvorského dekretu z 10. IV. 1837, čís. 189 sb. z. s. a knihu judikátů čís. 156, sb. n. s. čís. 5124 a 8031, a že v daném případě nepodléhá sporu, že zabavené svršky byly vlastnictvím strany povinné a že zákonné právo zástavní podle § 1101 obč. zák. na ně se vztahuje, ježto byly do místností povinnou stranou od stěžovatelky najatých vneseny a tam stále, i v den dražby, se nalézaly, a vymáhaná pohledávka stěžovatelčina týká se nezaplacené činže nájemní. Přísluší proto stěžovatelce právo, aby z výtěžku dražeb-

ního za prodané svršky byla se svojí pohledávkou z titulu nezaplacené nájemní činže uspokojena po rozumu § 286, III. odst. ex. ř. v pořadí přednostním před ostatními vymáhajícími věřiteli, pouhého neprivilegovaného exekučního zástavního práva k zabaveným svrškům požívajícími.

Nejv. soud dovolacímu rekursu jednoho z vymáhajících věřitelů na prázdno vyšlých nevyhověl z těchto důvodů: Dovolací rekurs upírá pronajímatelce bytu zákonné zástavní právo na vnesené svršky jen z toho důvodu, že po výkonu dražby byly vydražitelem z najatého bytu vyneseny a že pronajímatelka neohlásila do 3 dnů po odstranění svršků své zákonné zástavní právo na soudě. Své vývody opírá zřetelně o předpis druhé věty § 1101 obč. zák.

Než ustanovení toto nedopadá na případ, o nějž tu jde, poněvadž stěžovatel ani netvrdí, že by některé ze svršků povinnou stranou do obytných místností vnesených byly do dne dražby z těchto místností odstraněny.

Nesejde ani na tom, že některé svršky nebyly při zájemném popsání věcí k zajištění činžovní pohledávky pronajímatelky seznamenány, poněvadž zájemné popsání má jen účel evidenční, jak správně zdůrazňuje již napadené usnesení, kdežto zákonné zástavní právo pronajímatelovo vzniká již vnesením svršků do najatých místností a touto dobou získává i časové pořadí.

Výkonem dražby bylo zákonné zástavní právo pronajímatelky realisováno a tato odkázána na výtěžek za svršky dosažený, při čemž ovšem časové pořadí pro zákonné zástavní právo získané zůstalo jí zachováno pro rozvrh výtěžku právě tak jako časová pořadí zástavních věřitelů, získavších exekuční zástavní právo na svršky, o něž jde.

Zaniklo-li však dražbou zákonné zástavní právo pronajímatelky na vnesené svršky (viz sb. n. s. 8625), nemohla ani tato své zástavní právo na vnesené svršky soudní ohláškou do 3 dnů uplatniti, jsouc odkázána již jen na výtěžek prodeje a vývody dovolacího rekursu jsou v tomto směru právně mylné.

Bylo proto dovolací rekurs jako nedůvodný zamítnouti.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 19. prosince 1931 č. j. R I 836/31. Dr. Koutník, v. s. r.

Dcera, která se chce domáhati na otci věna, není za všech okolností povinna, aby sama osobně oznámila otci zamýšlený sňatek.
(§§ 1220, 1222 obč. z.)

Z odůvodnění: Nejv. soud souhlasí s názorem rekursního soudu, že dcera, která se chce domáhati na otci věna, není za všech